

2016. május 1. – Húsvét 6. vasárnapja

Abban az időben Jézus ezt mondta tanítványainak: „Aki szeret engem, megtartja tanításomat, Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk, és lakóhelyet veszünk nála. Aki nem szeret, az nem tartja meg tanításomat. A tanítás pedig, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki engem küldött. Ezeket akartam nektek elmondani, amíg veletek vagyok. S a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek. Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja nektek. Ne nyugtalankodjék szívetek, és ne csüggedjen. Hiszen hallottátok, hogy azt mondtam: Elmegyek, de visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek, örülnétek annak, hogy az Atyához megyek, mert az Atya nagyobb nálam. Előre megmondtam nektek, mielőtt megtörténnék, hogy ha majd bekövetkezik, higgyetek.”

Jn 14,23-29

Kedves Testvérek!

A tudósok minden apró részletet összeszednek a múlt történéseiből, és mint valami cserépdarabokat próbálják összeilleszteni azokat, hogy egy egészet lássanak. Ugyanis az értelmünk számára, amely az igazságot keresi, nemcsak hogy nyugtalanító, hanem békétlenné és értelmetlenné teszi a gondolkodást, ha nem tudunk egy egészet kirakni abból, ami volt, ami van, és ami eljövendő. Hiszen mi értelme bármiért is törni magunkat, ha az az idő távlatában semmit nem ad ki. Az ember szelleme így inkább a lélek nyugtalanságát, békétlenségét idézi elő azáltal, hogy gondolkodik, de nem jut semmi eredményre.

Jézus gondolkodása, szavai arra utalnak, hogy minden, ami a világ teremtése óta történik, olyan, mint egy út, ami az ő jövetelét készíti elő. Semmi más nem képes a múltat, a jelent és a jövőt egyetlen egy valósággá összerakni, csak Jézus jövelete, az ő személye, szeretete. Ebből az egészé tett valóságból egy szeletet kiragadok.

Az evolúciót úgy is le lehet írni, hogy az, ami van, arra törekszik, hogy valami nagyobbat be tudjon fogadni, hogy ezáltal teljesebbé váljon. Az egysejtűek a maguk „egyszerűségében” befogadták az életet. Azonban az élet, mint valami nyughatatlan energia, örökösen azon fáradozik, hogy nála valami nagyobb, teljesebb lásson napvilágot. Gondoljunk csak azokra a növényekre, amik a napot ölelik magukba, hogy a fényből gyümölcsöt teremjenek.

Jézus azt mondja: az Atya nagyobb nálam. A gondolatmenete így is folytatható: én azért jöttem – a világ erre várt –, hogy emberi valómba befogadjam a mérhetetlent, az örök Forrást, a valóság teljességét, az Atyát. Jézus érkezése beteljesíti mindazt, amire az élet vágyódik, hogy a legnagyobbat, a mérhetetlent befogadja.

De mit jelenthet ez az Atya szemszögéből? Az Atya teljes nyugalommal ajándékozta oda magát a világnak, hogy a legkisebben, a szinte pontszerű jelentéktelenségben is jelen legyen sértetlenül, a maga egész teljességében. Ő nem fél attól, hogy egy kisebbnek ajándékozta önmagát, mert abban is csorbíthatatlanul, egész valójával jelen tud lenni. Ez az a béke, amelyről Krisztus beszél. Hinnünk kell abban, hogyha megnyílunk Krisztusra, akkor ő elhozza nekünk az Atyát és a Lelket, hogy bennünk éljenek. Akármilyen kicsinek, jelentéktelennek érezzük is magunkat, velünk van Isten egész teljessége. Megingathatatlan békesség ez. Amikor ezt a békét kínálja nekünk, akkor voltaképpen azt mondja: ha engeditek, hogy bennetek, a szívetekben éljünk – cselekedjünk, szeressünk –, akkor olyanok lesztek, mint mi.

Az édesanyákra ez különösen is igaz, ugyanis az édesanya valami önmagánál nagyobbat akar befogadni. Amikor ugyanis a nő életet fog, azt fogadja be, aki az Atyától jött, hiszen minden egyes személy (gyermek) élete az Atyától van, és a Fiú (képe) van benne. A gyermekvállaláshoz ezt kell befogadni, és világra szülni. Ettől kezdve örök várandóssággá lesz az édesanya élete. Olyan lesz, mint az Atya, aki mindig várni fogja a gyermekeit. Az anyaság titka ez az örök várakozás: akárhol is lehet a gyermeke, mindig hazavárja.

Jézus a szeretet által mutatta meg önmagát. A szeretet nem tudja elrejteni, dugdosni azt, amije van. A szeretet előhozza, föltárja és odakínálja önmagát. Minden édesanyának az a sorsa, hivatása, küldetése, hogy a szeretet által megmutassa önmaga igazi valóját, hogy ő valóban olyan, mint az életet adó, az életet igenlő, hazaváró, magába fogadó, önmagába rejtő Atya. Nem egyszerű ezt egy férfiembernek magáévá tenni, de mindannyiunknak ez a hivatása. Fülöp azt mondja Jézusnak: „Mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk.” Nekünk csak az Atya elég. Ha megkapjuk őt, akkor az ő békéjében vagyunk.

Az édesanyák küldetése ez: úgy szeressétek gyermekeiteket, hogy szereteteket látva képesek legyenek arra, hogy önmagukat elajándékozzák. Ezt ti hozzátok elő a gyermekben, elszakíthatatlan töletek, s ezért vagyunk annyira hálásak nektek. Drága édesanyák, csak akkor lesz békétek, amikor a hitben képesek vagytok elfogadni, hogy Isten a gyermeknek, akit világra hoztatok, egészzé, teljessé teszi az életét. Ez legyen a ti hitetek legmélyebb titka! Hisztek és reméltek abban, hogy az a szeretet, amivel ti szerettetek, nem vész kárba, hogy a múlt apró kis cserepei, a jelen töredezettsége, és a jövő beláthatatlansága legvégül egy hatalmas *egésszé formálódik* majd gyermekeitek életében. Az egész azt jelenti: boldogok lesznek – Istenben – örökkön örökké.

Amen.